

15/6/86

Καταπέλτης πραγματικός ή αυτοβιογραφία του Ο Ντιμίτρι Σοστακόβιτς γκρεμίζει μερικά είδωλα

Ο νέος διευθυντής
του Κρατικού Θεάτρου

Για δεύτερη λοιπόν, φορά ο κ. Βολανάκης αναλαμβάνει τη διεύθυνση του ΚΘΒΕ. Καλός σκηνοθέτης, εξυμνος άνθρωπος, με πείρα του θεάτρου, έχει αρκετές πιθανότητες να βελτιώσει (τουλάχιστον) την κατάσταση στη δεύτερη κρατική ορχήστρα. Μακάρι να το πετύχει.

Κρατικό Ωδείο
χωρίς διευθυντή

Το μοναδικό στη χώρα κρατικό ωδείο, το ωδείο Θεσσαλονίκης, μένει χωρίς διευθυντή. Τον τελευταίο καιρό τη διεύθυνση είχε αναλάβει η κ. Νικολαΐδου - Σταματάτου, υποδιευθύντρια του Ιδρύματος, αλλά και αυτή άποχε από το τέλος του μηνός. Τώρα τα καθήκοντα αυτά θα αναλάβει κάποιος άλλος, η κόπια άλλη από το διδακτικό προσωπικό. Ωστόσο, αυτό δεν αποτελεί λύση διαρκείας. Η αλήθεια είναι, ότι έγινε διαγωνισμός για την παράληψη διευθυντή, αλλά κανείς από τους υποψηφίους δεν κρίθηκε κατάλληλος. Και από τότε το θέμα «πύλωσε». Ο καθάς που έχει άνοιξη με το νομοσχέδιο του υπουργείου, είναι μία από τις αιτίες της άπραξίας. Όμως, μέχρι που θα φθάσει η κατάσταση;

Μία δραστηριότητα
αξιοποίησης

Αρξίζει να επαινέσει η προσπάθεια που γίνεται αυτό τον καιρό από την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης με μία σειρά συναυλιών σε πόλεις της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης. Ηδη, όρχισαν οι συναυλίες αυτές, που θα ολοκληρωθούν ως το τέλος του μηνός. Η προσφορά αυτή της Κ.Ο.Θ. σε συνδυασμό με τα επετηματικά του χειμώνα και τις εκδηλώσεις για τους σπουδαστές, επηρεάζουν για μόνιμη ακόμη φορά την Κρατική Ορχήστρα, κάτω από τη διεύθυνση του Αλivi Μπαλά, ακολουθεί μία πορεία συνεχούς ανέγδο.

Μά Αλβέρτ το όνειρο
του μαέστρου

Είναι καιρός πιά να ληξει αυτή η ιστορία με τον μαέστρο κ. Τριπολιώτη. Είναι διαρρηγμένη στην Κρατική Ορχήστρα, η υπεύθυνη της προγράμμιζης συναυλιών με μαέστρο τον κ. Τριπολιώτη, οι όποιες όμως δεν γίνονται, γιατί οι μουσικοί της Κ.Ο.Θ. κρατούν «παλιούς λαγασμούς». Κάποτε όμως, θα πρέπει να θρηνεί μία λύση, κυρίως στα μαθητικά αυτά ή τακτικά. Ας μην ξεχνούν όλοι οι από τις καρέες του κοινού δύναται τα χρήματα για μουσικούς, που δεν δέχονται να...

Τού ξεφύγει
ή ούσια

Ο Μαγιακόφσκι και οι άδυναμίες του Πυρά έναντιόν Σώ, Ρολλάν και Μαλρώ

Αποκαλυπτικές είναι οι σελίδες της «αυτοβιογραφίας» του Σοβιετικού συνθέτη Ντιμίτρι Σοστακόβιτς, που φέρει τον τίτλο «Μαρτυρία» και που γράφτηκε με τη βοήθεια του Σόλομον Βολκόφ. Στις σελίδες της θρίσκει κανείς καταπληκτικά στοιχεία για τη σταλινική εποχή, κυρίως όσον αφορά στους πνευματικούς ανθρώπους και τους καλλιτέχνες.

Φυσικά, είναι γνωστό πως η σταλινική Εξουσία είχε καταπίσει άφρατα στη σοβιετική κουλτούρα και είχε φτάσει μέχρι την καλλιτεχνική και τη φυσική εξόντωση κάποιων λογοτεχνών και καλλιτεχνών. Όμως το κείμενο του Σοστακόβιτς αποκαλύπτει και άλλες περιπτώσεις, πέραν των γνωστών. Κι άκομη αποκαλύπτει χαρακτηριστικά η περιστασιακή Σοβιετικών και ξένων προσωπικότητων του πνεύματος, που κάθε άλλο παρά σαν έπαινοι μπορούν να εισηγηθούν.

Όλα αυτά, θέβαια, κατά το Σοστακόβιτς, που μιλάει με πάθος και με μία τάση να «τα πεί - έξω από τα δόντια». Και πρώτα απ' όλα καταρρίπτει το είδωλο του Στάλιν, λέγοντας: «...Είδα το Στάλιν και μίλησα μαζί του. Ούτε τα παντελόνια μου λέρωσα (σημ. άλλοι τα... λέρωναν), ούτε διέκρινε κάποια μαγική δύναμη σ' αυτόν. Ήταν ένας συνήθισμένος, άθλιος, μικρός άνθρωπος, κοντός, παχύς, με κοκκινιστά μαλλιά. Το πρόσωπό του καλυπτόταν από φακίδες και το δέξι του χέρι ήταν φανερό πιά λεπτό από το αριστερό του. Κι αυτές διαρκώς προσπαθούσε να το κρύψει. Δεν έμοιαζε σε τίποτα με τα αναρίθμητα πορτραίτα που του έγιναν. Ξέρεις, θέβαια, πως ο Στάλιν έδινε πολύ μεγάλη σημασία στην εμφάνισή του κι ήθελε να φαίνεται όμορφος και γεροδεμένος».

Το είδωλο
του Μαγιακόφσκι

Εκείνου που έτακρινε έντονα ο Σοστακόβιτς στις σελίδες αυτοβιογραφίας του είναι ο Μαγιακόφσκι.

χής και είχε πιστεί, κατά διαταγή του Στάλιν. Όταν ζήτησε να τον δει, ο Στάλιν δεν του χάλασε το χατίρι. Σε λίγο ο Φέφερ κάλεσε το Ρόμεσον σε γεύμα σ' ένα οικ. ρεσταυράν της Μόσχας. Ο Φέφερ ήταν καθιεμένος σ' ένα ωραίο τραπέζι μαζί με διάφορα άτομα. Ήταν λεπτός, χλωμός, και μιλούσε ελάχιστα. Όμως ο Ρόμεσον είδε το φίλο που και έφρασε μαζί. Μετά...

Κι αυτό που καταλάβαινε ήταν πως οι πολιτικές δίκες στη Μόσχα ήταν απαραίτητες - και θαυμασίες. Σύμφωνα μ' αυτόν, οι δίκες εύνοούσαν την ανάπτυξη της εκδημοκρατικοποίησης. Όμως, όχι για να γράψει κάποιος κάτι τέτοιο, δεν είναι αρκετό να είναι θλάκας, πρέπει να είναι και παλιάνθρωπος. Και λαμπρός ούμανιστής».

ρα της έβδομης συμφωνίας μου, μία και ήταν διάσημος ούμανιστής».

Αλλά ούτε ο Ρομάλν Ρολλάν, ο διάσημος άλλος μυθιστοριογράφος και θεατρικός συγγραφέας, δεν γλιτώνει από το πυρά του Σοστακόβιτς:

«Κι ο Ρομάλν Ρολλάν; Με αρρωσταίνει και μόνο η σκέψη του. Κι είμαι ιδιαίτερα αδιασμένος γιατί μερικοί απ' αυτούς τους διάσημους ούμανιστές, παίψαν τη μουσική μου. Ο ένας ήταν ο Σώ, ο άλλος ο Ρομάλν Ρολλάν. Τού τελευταίου του άρεσε πραγματικά η «Λαϊκή Μάθεθ» μου. Επρεπε να αναγνωστού το διάστημα ούμανιστής της λαμπρής πλειάδας εκείνων που είναι λάτρες της αθένητης λαοτεχνίας και της έλσιου αθένητης μουσικής. Όμως δεν πήγα. Είπα πως ήμουν άρρωστος».

Ούτε ο Αντρέ Μαλρώ γλιτώνει από τις επικρίσεις του Σοστακόβιτς, που γράφει:

«Όμως έχει άραγε κανείς ρωτήσει ποτέ τον Αντρέ Μαλρώ γιατί εξύμνησε την κατασκευή της διώρυγας της Σαρπς Εθλίας, όπου αφανίστηκαν χιλιάδες χιλιάδων; Όχι, δεν τον ρώτησε κανένας, πρέπει να ρωτούν πιο συχνά. Σε τελευταία ανάλυση, κανένας δεν μπορεί να υποχρεώσει τους τους άριστοκράτες να μην απαντήσουν, τίποτα δεν σκιάζει με φόβο τη ζωή τους, ούτε τότε, ούτε τώρα».

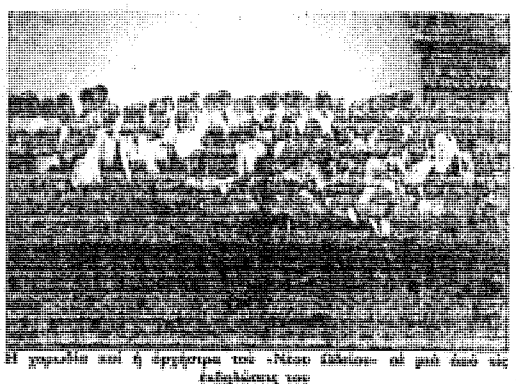
Τα θιάλια του Σοστακόβιτς είναι πραγματικά αποκαλυπτικά για πολλά πρόσωπα και γεγονότα. Είναι ένα θιάλιο γραμμένο με πάθος, ίσως και με φαντισμό, που απορρέει πάντως από την πίκρα του ανθρώπου που καταπίστηκε - μ' όλο που τιμήθηκε σαν μεγάλος συνθέτης - που νόσσε και που δεν θέλει να ξεχάσει. Και μέχρι να θρηνήσει εκείνου που θα τον διαψεύσουν, η αυτοβιογραφία του...

Σοστακόβιτς: Η Σοστακόβιτς είναι ένα πραγματικό του αυτό είδωλο που...

Ξέπντο, ο Φέφερ δόγηθηκε έα-ν στη φυλακή, όπου πέθανε πολύ γρήγορα. Όμως ο Ρόμεσον όταν γύρισε στην Αμερική,

φείδεται κανενός στις σελίδες του. Νά τι γράφει για τον Μπέρναρ Σώ: «Και κείνος, ο άλλος, ο όχι...

Ενδιαφέρουσα εκδήλωση Μουσική από παιδιά ήλικίας 5-16 χρονών

Παιδικές χορωδίες
ορχηστρικά σύνολα

Με μία μουσική εκδήλωση διάρκειας τεσσάρων ωρών κλείνει σήμερα η μαθητική χρονιά του «Νέου Ωδείου Θεσσαλονίκης». Πρόκειται για τη συνάντηση όρχηστρών και χορωδιών νέων, που πραγματοποιείται σήμερα το βράδυ στην αίθουσα της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών.

Το μουσικό αυτό εκπαιδευτικό ίδρυμα είχε αρχίσει πριν δύο χρόνια την προσπάθεια για αλληλεπίδραση των μουσικών δραστηριοτήτων της Θεσσαλονίκης με άλλες πόλεις της Βορείου Ελλάδας. Και στα πλαίσια της προσπάθειας αυτής, σ' όλη τη διάρκεια της χειμερινής περιόδου που τελείωσε, πραγματοποιήθηκαν τέτοιου είδους ανταλλαγές ανάμεσα στην Θεσσαλονίκη και σε φορείς (πολιτιστικούς) των πόλεων Κατερίνης, Σερρών, Λάρισας, Καρδίτσας, Πολυγύρου και Κοζάνης.

Αποκορύφωμα όλης αυτής της δραστηριότητας αποτελεί η σημερινή μουσική εκδήλωση. Στην εκδήλωση αυτή φωνητικά και ορχηστρικά σύνολα, έπιδε από την παρουσίαση των χωριστών τους προγραμμάτων, θα ενώθούν σε ένα σύνολο 300 εκτελεστών που θα ερμηνεύουν το φινάλε της ενάτης συμφωνίας του Μπετόβεν.

Στην μεριμνήν εκδήλωση θα πάρουν μέρος οι δύο μαθητικές χορωδίες του Νέου Ωδείου και η ορχήστρα παιδική συμφωνική ορχήστρα του ίδιου ιδρύματος, η παιδική χορωδία Πολυγύρου, με διευθυντή τον Σωτήρη Αλεβίζο, η μικτή χορωδία Εξόσεως του ουλλόγου «Μέγας Αλέξανδρος» με διευθυντή τον Πέτρο Μπεκιάρη και η παιδική χορωδία Αγίας Τριάδας με διευθυντή τον Βασ. Παπακωνσταντίνου. Η εκδήλωση θα αρχίσει στις 6 μ.μ. με μία μουσικοθεατρική παράσταση των παιδιών της μουσικής προπαιδείας (ήλικας πέντε μέχρι έννν).

Το σημαντικό στοιχείο στην εκδήλωση αυτή είναι ότι θα δοθεί μουσική, χορωδιακή και συμφωνική από παιδιά και θα φανούν οι δυνατότητες τους, ακόμη και στο συνθετικό πεδίο, γιατί, όπως πληροφορούμεθα, ανάμεσα στα έργα που θα ερμηνεύσουν, με υπάρχουν και συνθέσεις μαθητών του ωδείου. Το υπόλοιπο πρόγραμμα της εκδήλωσης περιλαμβάνει δύο έργα του Μότσαρτ («Γιά την Κονσταντζά» και «Μικρή νυχτερινή μουσική»), απομνημόνια από την «Μουσική των πυραυλοκατασκευαστών» του Χόλντελ, το θριαμβευτικό έμβαθριο από την «Αίτλα» του Βέρντι, και, όπως αναφέρθηκε και πιο πάνω, το φινάλε της 9ης συμφωνίας του Μπετόβεν. Την ευθύνη για την οργάνωση και πραγματοποίηση της όλης εκδήλωσης έχουν ο...

